**Când m-apasă întristarea,
când mi-e sufletu-norat,
o, Isuse, alinarea,
şi odihna-n Tine-mi cat.**

Tu cunoşti făptura-mi slabă,
şi ştii luptele ce-mi vin,
/: adu-mi, Doamne, mai degrabă
ajutorul Tău deplin! :/

Adu-mi bucuria sfântă,
şi seninu-n viaţa mea,
luptele care-o
frământă,
linişteşte-le în ea.

Şi-n lumina Feţei Tale,
să mă ţii pân-la sfârşit,
/: ca să pot pe-a vieţii cale
alerga necontenit. :/

În iubire şi-n credinţă totdeauna să mă creşti, şi de scumpa Ta Fiinţă, tot mai mult să m-alipeşti.

Ca să pot rămâne-n Tine,
liniştit şi roditor,
/: chiar şi-atunci când greul vine,
scumpul meu Mântuitor! :/